

Spoštovani gospod dekan, spoštovani prodekani, drage profesorice in profesorji, študentke in študentje, lep pozdrav še iz moje strani.

Zahvaljujem se za čast, ki mi bi je bila dodeljena, da se lahko zahvalim v imenu vseh prejemnikov priznanj, ki jih podeljuje Fakulteta za naravoslovje in matematiko. V našem imenu bi se res iskreno zahvalil vsem profesoricam in profesorjem, ki so nam tekom študija stali ob strani, nas spodbujali, navdajali z radovednostjo in nam ne pustili zaspiti v udobju študentskega življenja.

Med nami lepo pozdravljam tudi vse brucke in bruce, ki danes stopate na novo, neznano pot svojega življenja. Če sam pomislim na občutke, ki so me preletavali ob začetku študija, bi jih po mojem lahko dobro opisal z naslovom pesmi legendarnega Georgea Michaela »Freedom«, pa četudi bi se mogoče čez par mesecev, ko se je začelo prvo izpitno obdobje, lahko lažje poistovetil s kakšno izmed pesmi skupine Mi2, recimo tiste z naslovom »Zbudi me za prvi maj«, ali pa kakšne s še bolj pronicljivim naslovom.

Kakorkoli, moje šolanje, pa ne samo šolanje, celotno življenje je vedno bilo in še je preplet dveh večno izmenjujočih si stanj. Prvo bi lahko imenoval stanje napredka in vključuje vse trdo delo, vlaganje truda, garanje, skratka usmeritev vseh svojih sil k temu, da dosežemo nek cilj, ki smo si ga zadali. Drugo stanje, ki pa je prav tako pomembno in obvezno, pa je stanje praznovanja, sprostitve, oddiha, počitka, stanje zaradi katerega se porodijo nove ideje, novi cilji ter se nabere motivacija in energija za nove izzive. Ni prvega brez drugega in obratno. Če je prvega preveč, smo zagrenjeni, če je preveč drugega, pa se počutimo nekoristne in neizpolnjene, nemožate. In s tem se sklada tudi rek slavnega Alberta Einsteina, ki pravi »Življenje je kot vožnja s kolesom. Da bi ohranil ravnotežje, se moraš premikati.«.

Ob tej priložnosti bi rad preko treh misli izpostavil moto svojega življenja:

1. »Uspeh ni ključ do sreče. Sreča je ključ do uspeha.« Če imamo radi to kar počnemo, bo prišel tudi uspeh. Nekaj pa začnemo imeti radi, samo če se za to trudimo, če smo v to že kaj vložili, če to »udomačimo«, kot bi rekla lisica iz malega Princa.

2. Zelo všeč mi je misel slavnega igralca Matthewa McConaugheya, ki jo je izjavil ob podelitvi oskarja in s katero se hitro poistovetim tudi sam ob današnji podelitvi. Izjavil je: »Današnji dan ni vrhunec mojega življenja ampak zgolj vmesna točka na poti do mojega ideala. »Moj ideal pa sem jaz sam čez 10 let«. Nikoli se torej ne smemo zadovoljiti s tem kar smo, ampak se vedno znova truditi postati še boljše verzija samega sebe, pa naj bo to na akademskem področju ali v vsakdanjem življenju.

3. Še zadnja misel, ki pa je največje vodilo mojega življenja in jo je zapisal znani brazilski pisatelj Paulo Coelho v knjigi alkimist in pravi »Ostati večno enak, kakor puščava, ni Ljubezen. Prav tako ni Ljubezen vihrati po svetu, kakor to dela veter ali opazovati od daleč, kakor delaš ti, Sonce. Ljubezen je sila, ki dušo sveta spreminja in jo izboljšuje... Zemlja na kateri živimo, bo boljše le toliko, kolikor bomo mi slabši in boljši. In tu nastopi moč Ljubezni. Zakaj če ljubimo, si zmeraj želimo biti boljše, kakor smo.« In na tem mestu bi se rad zahvalil prav tej Ljubezni, zaradi katere sem kar sem in kar si želim biti.